

Verkkolehti Uusi Suomi kirjoitti tämän päivän Helsingin kirjamessuilta etusivullaan seuraavanlaisen jutun:

<http://www.uusisuomi.fi/kotimaa/117288-yleiso-hatkahti-huusi-%E2%80%9Dpuskureiden%E2%80%9D-peraan>

Juttu alkoi näin: "Entinen europarlamentaarikko Esko Seppänen ja toimittaja-kirjailija Hannu Taanila innostuivat vetämään tänään Helsingin kirjamessuilla kenties euro- ja kapitalismikriittisimmän show'n, mitä Suomessa on vähään aikaan nähty."

Olen imarreltu.

Asiaan liittyen kirjoitin lehteen seuraavanlaisen blogin, josta (kello 18) 32 henkilöä "oli pitänyt" ja johon 25 ihmistä oli ottanut kantaa. Sinne vain!

Kirjoitukseni oli tällainen:

Meitä on petetty!

Kun Suomi liittyi – toisin kuin muut pohjoismaat – EU:n rahaliittoon (EMU), kansalaisille syntyi vaikutelma, että kyseessä oli vain yhteinen raha. Siitäkin oli kysymys, mutta EMU on kuitenkin ensisijaisesti rahapolitiikkaa, jonka tekemiseen Euroopan keskuspankilla (EKP) on monopoli. Tätä EMU:n olemusta ei eurokansalaisille kerrottu, ja monille nykyinen euron kriisi tuli yllätyksenä. Yllätys oli se, että euro olikin poliittinen raha, jonka ongelmat tulevat maksuun EMU-maiden veronmaksajille. Siis esimerkiksi Suomelle, mutta ei esimerkiksi Ruotsille ja

Tanskalle.

Kun Suomi valmisteli luopumista omasta rahasta ja rahapolitiikasta, oli nähtävissä, että EMU ei ollut optimaalinen yhden valuutan alue. Maat olivat liian erilaisia. Ongelmia lisäsi se, että EMU:un otettiin – poliittisilla perusteilla – maita, jotka eivät olleet EMU-yhteensopivia eivätkä täyttäneet ihan hyvin perustein määrättyjä EMU-kriteereitä. Tässäkin merkityksessä euro on poliittinen raha.

Suomessa tiedettiin, että EMU (eikä niinkään euro) saattaisi ajautua ongelmiin. Mutta kun Suomi oli liittymässä EMU:un poliittisista syistä, nämä ongelmat lakaistiin Euroopan keskuspankin ovimaton alle.

Suomalaisille myytiin mielikuvaa, että EMU:n ongelmiin voitaisiin varautua ennalta ja että kaikki ongelmat voitaisiin ratkaista kotimaisella rahalla kotimaassa.

Sitä varten perustettiin suurella hälinällä ns. puskurirahastot, joiden avulla voitaisiin selvitä ulos ulkoisista sokkitilanteista. Se oli väärä poliittinen lupaus eliitiltä kansalle.

EMU-puskureita on kerätty työttömyysvakuutusrahastoon (suhdannepuskuri) ja yksityisen työeläkesektorin (TyEL) tasausrahastoon.

Molempien EMU-puskureiden varat on käytännössä syöty muihin tarkoituksiin. ”EMU-puskurit” eivät todellisuudessa olleet varautumista EMU:n ongelmiin. ”EMU-puskurit” olivat EMU:n markkinointikikka.

Työttömyysvakuutusrahaston suhdannepuskuri on ollut enimmillään miljardi euroa. Ne rahat syötiin käytännössä jo ennen varsinaista eurokriisiä osana Vanhasen hallituksen suhdannepolitiikkaa.

Yksityisen työeläkesektorin EMU-puskuri sijaitsee jakojärjestelmän puskurirahastossa, jota

kutsutaan tasausrahostoksi (tasausvastuiksi). Enimmillään sitä EMU-puskuria oli runsas miljardi euroa. Se raha annettiin pois EMU-käyttötarkoituksista itsensä kipeäksi keinotelleiden työeläkelaitosten vakavaraisuuden takuiksi.

Meillä ei siis ole EMU-kriisin pehmentämiseksi tarkoitettuja EMU-puskureita nyt, kun niitä olisi tarvittu.

Meillä on vain EKP:n väärä rahapolitiikka, johon sillä on monopoli, ja EMU:n joustoväline: sisäinen devalvaatio.

Sisäinen devalvaatio on työttömyyttä, palkanalennuksia, eläke-etujen leikkauksia, julkisten palvelujen ja sosiaaliturvan alasajoa sekä EMU:un pyrkivien Latvian ja Liettuan tapauksissa maastamuuttoa; kymmenesosa kansasta on näistä maista jo lähtenyt kurjuutta pakoon.

Kun ylivelkasiin EMU-maihin pakotetaan tällainen menokuri ja se tehdään ilman kasvun käynnistimiä, ne maat eivät pysty hoitamaan velkojaan uudella velalla, saati niitä maksamaan.

EU:n sisällissodassa kriisin maksajista saavutettiin välirauha. Rauha tuli, velat jäivät